

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Goriči pri C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasov: 1 milimeter visočine v širini enega slova. — Za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, narnanila itd. vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za izposojanje 2 L.

Leto II

GORICA, 10. julija 1923

št. 20.

Novopečeno volilno reformo spremljajo roditelji med svet.

Čuk že zadnjič je poročal: nov se otrok je rodil — za volilno ga reformo Mussolini je krstil. Majhen je v plenicih, krota, ali baje da je tak, da premlati sestre, brate,

pravi pravcati junak. Cela četa je zdravnikov preiskala bitje to: saj to dete ni več živo in nikoli več ne bo. Opogumi se Giolitti, stopi, Mussoliniju pove:

»Oprostite, otrok, hm, tako je... res, pri moči, to se ve... Po očetu se je vrgel... Mnogo se ne govori; morda pa bo mož dejanja... kratkomalo: ne živi...« »Kaj pomeni to jecljanje,

nepokorščina ta spet? On je živ, ker mora biti, naj ga vidi celi svet. Oblekli so ga v uniformo, halo! na sprehode ž njim! Gleda čudno trop zdravnikov, še bolj čudno svet in Rim.

ZLOČASTI JEZIKI.

Na ulici je tekel na vso moč mali paglavec in vsa osupljiva in razkušana ženska vpijoč za njim:

»Primate ga... primate ga... ustavite ga!«

Se razume samo po sebi, da je bila ulica naenkrat polna in iz prodajaln so kukali trgovci in larpel.

Fant pa je drvil naprej, dokler ni prišel slučajno stražniku prav pod noge. Vse je komentiralo:

»Vidite kako majhen, a že je hudo-delec. Kradel je doma... sestro je ranil... s samokresom je streljal. Morilec je in tako majhen.«

Ko ga je žena dohitela, ga je prijala za uho:

»Ali boš šel spizat šolsko nalogo!«

IME SI JE PREMENILA.

V trgovino krznarja je pritekla gospodična z vso naglico in zahtevala naglo en kožuh, ker nima časa in se boji, da zamudi vlak.

»Iz kakšne kože, želite gospodična, medvedko, marmotiko...«

»Vseeno, dajte mi kar ono, ki je v izložbi. Trgovec se požuri in ji obesi kožuh na rame. Ona se urno pogleda v zrcalo in pristavi zadovoljivo. »Semi uganila, da je kakor zame.« Ko jo je plačala, jo je hotel vajenec zaviti v papir, a ona zdrči nervozno s trgovine rekoč:

»Saj sem dejala, da nimam časa.«

Ni pa vedela, da se ji je na ulici vse smejala, ko je čitalo tablico na njenem hrbtu: »Fina lisica.«

V neko kovinarsko tvornico pri Trstu so morali delavci prihajati radi oddaljenosti z vlakom ali s parnikom. Oni z vlakom so radi večkratne zamude radi vlaka morali pri vstopu v tvornico napisati vzrok zamude, na poseben zato pripravljen zapisnik v avtomatu, v obrazcu traka, ki se je potegnil v škrinjico potom obrata malega kolesca. Na ta način ni naslednji vedel, kaj je napisal njegov prednik. Nekega dne so zopet zakasnili in nekdo je napisal na list: »Zakasnili radi smrti svoje tašče«. Ker je bilo to v navadi, so vsi drugi napravili dve črtici, idem ali ravno tako.

Tajnik je veselega obraza poročal ravnatelju, da bodo odslej delavci bolj žilavni pri delu, ker je vsem umrla tašča.

Gorica, 10. julija 1923.

Najnovejše vesti! Kaj je novega po svetlu! Hm, vesti novosti, saj je ena in ista klobasa, ki se vedno vleče dokler ne počni in se naposled vnovič v drugo črevo napolni. Vročina je prišla, to je novo za letos. Z vročino pa so prišle druge stvari in stvarice, golazni in mrčesi, ki vplivajo kolikor toliko na človeški značaj, nervoznost, bedarijo in »falope«. Tem lastnostim pripomaga največ vsakoletna novost, bolha. Da tudi bolhe so letos nove, kakor vedno. Ne verujete? O ja, to je nepobitna resnica. Resnica je pa tudi, da so bolhe povsod, čeravno kedo trdi in se zaklinja, da jih ni. Videl sem nedavno gozvnika, ki je kričal na ljudstvo. S kazalcem je posegel pri ovratniku med srajco, pa mu je skočila bolha ven. In v istem momentu je pozabil svoj nadaljni govor. Ženice ki čitajo v cerkvi svoj molitvenik in sikajo z zobmi, se drgnejo ob stegna in mrmrajo: »naši grejo«. Prav zares sem mnenja, da bolhe napravijo človeka nervoznega, ki potem samega v njegovih poslih spreminja. Gost pije vrček piva, a ko ga bolha ugrizne, mu vrček pade na tla, ker se mora popraskati. Primaruha, da je bolha hujši mrčes kot čuk, kajti ona pika po celem telesu. Kdo zna, če niso tudi v tej vročini in seziji bolh one imele tudi svojo vlogo v političnih preobratih.

Sicer ni še zdravniško dognано jeli bolha pika ali grize, vendar pa se pozna, kjer ona svojo moč pokaže. In kdo ve, če niso bolhe tako opikale Pasiča, da je Radiču prepovedal njegov od bolh opikan govor. Kdo ve kje je spal in kaj je imel na životu in po životu oni, ki je Pasiču na avtomobil pokalice metal. Saj ni niti gotovo, da so v ministerski palači brez bolh. Naj se kot čuk spremenim v krokodila, ako niso katerega pikale ali grizle bolhe; ko so »cimprali« novo volilno »uniformo«. In če je že itak opikana prišla skozi vrata, so se našli zopet drugi, ki so bili istonače opikani, da so jo vnovič opikali. No da, spregatev je že taka: pikam, pikaš, pika, pikamo, pikajo in bolha tudi pika, zato gre tukaj pika. Vidite, lansko leto je čuk videl naše godrnjajoče in ribajoče se poslance v kopališču, da se znebe bolh. So bile že boljše. A letošnje so jih tako opikale, da niti ne nameravajo kandidirati v zbornico, po na novo opikani volilni »uniformi«, ali pa se boje, da ne bi bili še bolj od bolh opikani, kajti v zbornici jih mora biti ravno toliko, kolikor v beračevih cunjah. Ampak brez šale veste dragi tisočeri in tisočeri čitatelji, najbolj razprostrtega lista Čuka na laško-slovenskem, kakor to imenuje Urban, da se čuku samemu dozdeva, da ima tudi on bolhe, ker zatrjuje, da v tej vročini in navalu bolh osli mukajo, krave rigajo, konj kokodaka, kokoš

rezgeta, slovenec italjanči, italjan se uči »dobra večer ga spita«, petelin laja, pes poje kikiriki, bolha kljuje, a pika.... Čuk na palci.

MATLOV.

Amerikanska sodnija.

Humoreska.

Nedavno temu se je odigrala ena izmed najbolj originalnih sličic pred ameriškano sodnijo v New-Yorku. Historija pa pričanja v San Francisco in sicer takole: »Gospodična Lili, jaz Vas ljubim iz celega srca in iz dna duše. Vzemite me za moža, kajti jaz sem pripravljen vzeti Vas za ženo.« Tako je govoril on, mojster Bob, nakar mu je Lili v isti naglici odgovorila: »Bob, jaz vem, koliko sem vredna. Imam 50.000 gotovine, vrhu tega je moja osebnost vredna tudi kak tisočak takse, imam vse ženske zmožnosti, nobena izvzeta in vse ženske čednosti. Koliko in kaj nudite Vi tej vrednosti?« »Sam sebe« je odgovoril Bob hladno. »Ej Bob, to je zame premalo.«

»Goddam Lili!« »Ne morem drugače.« In ako Vam prinesem 50.000 dolarjev, me boste hoteli, ako Vas bom jaz hotel?

»Prav rada,« je odgovorila Lili.

»Tedaj pa z Bogom, Lili, in na svidenje.«

»Kam pa?«

»I kam, poiskati 50.000 dolarjev!«

»Dobro tedaj, ako jih do 1. aprila prinesete, Vas poročim; v nasprotnem slučaju je naš dogovor ničev.«

Bob je vzel svoj klobuk, se globoko priklonil in odšel.

To se je odigralo tedaj v San Francisco, a naslednje v New-Yorku. Lvo Vam mojstra Boba v železniskem vozu, mirno kadeč, brez vsake skrbi in brez vinarja v žepu. Datum 28. marca.

»Prosim, gospod, listek.«

»Saj ga imate med Vašimi rampastni prsti.«

Sprevodnik pogleda malo jezno, malo neverjetno na listek, potem na flegmatičnega Boba in oravi:

»Toda to je otročji listek iz San Francisco v New-York in retour — pečaten pred 15itimi leti.«

»Popolnoma prav! Jaz se čudim Vašemu bistroumu.«

»Ne imejte me za norca!«

»To delo prepuščam Vam!«

»Saj Vi vendar niste otrok.«

Mojster Bob je pljunil preko sprevodnikove rame in ostal mirno sedeč.

»To je res, da nisem otrok, ampak pred 15itimi leti sem bil. In takrat sem potoval iz San Francisco v New-York, sedaj pa hočem nazaj.«

»Gospod to ne gre! Listek ni več veljaven.«

»Ne-e-e? Prosim: tu stoji še prav razločno natisnjeno: Veljavost listka nedoločena. Prosim tedaj, ukažite zapiskati, spuštite paro in peljite me v San Francisco nazaj.«

»Tega ne bom storil!«

»Tako-o-o! Je bil listek veljaven ali ne?«

»Da, toda takrat za otroka!«

»Je morda zadnji termin veljave določen?«

»Ne!«

»Je morda kje določeno, da ne smejo otroci rasti in postati starejši?«

»Gotovo da ne!«

»All right (O-ra-it) gospodine, peljite me v San Francisco.«

»To ne gre!«

»Gospodine, opozarjam Vas v navzočnosti teh gospodov, da moram biti 1. aprila v San Francisco.«

»No in...«

»In ako nisem tamkaj, ne morem poročiti svoje lepe Lili.«

»Pa kaj to mene briga.«

»Jaz smatram železniško upravo odgovorno za vso škodo, ki bi iz tega nastala, ako ne pridem ob pravem času v San Francisco in ako ne poročim svojo Lili.«

»Meni je to vseeno. Brez veljavnega listka Vas ne pustim v vozu.«

»Velja, gospodine. Jaz izstopim. Pokličite postajenačelnika, Gospodje, vi ste moje priče...«

Mojstra Boba načrt se je posrečil. Dospel je v New-York, toda 14 dni pozneje in pred sodnijo. Visoka sodnijska gospoda je zrla zamišljeno v otročji listek. Dognala je, da je bil veljaven, ker je priznala, da listek ni imel določenega termina za retour vožnjo. Dognala je tudi, da ni določeno, da ne smejo otroci rasti in starejši postati. Vsled tega je izrekla majestozno razsodbo, da je imel mojster Bob pravico peljati se v San Francisco.

Evo; sedaj je bil mojster Bob, tam, kjer je hotel biti. Železniška uprava mu namreč ni hotela povrniti nastalo škodo. Rešiti je bilo treba pravnim potom tudi to. Nič lažjega za mojstra Boba.

1.) Ako bi bil Bob 1. aprila v San Francisco, bi bil dobil lepo

Lili za svojo ženo. Priča: Liza Sonderson v San - Francisko.

2.) Gospodična Lili bi mu prinesla 50.000 dol. v doto. Priča: Liza Sonderson, San - Francisko. Zaključek: Škodo te izgube mora plačati železniška uprava.

3.) Tudi brez tega denarja bi imel on svojo ženo. Prepuščam visoki sodnijski gospodi, da v tem oziru sama označi vrednost ene ženske. Morda cena ne bo tako visoka. Na vsak način pa ima vsaka ženska svojo vrednost, zlasti ako je zgubljena vsled zamude ženina, ali, da se ga sploh ni ob pravem času prepeljal. Jaz cenim na 25.000 dolarjev, a se bojim, da me bo ženski svet linčal, ker sem premizko cenil, in da naposled sploh nobene ženske vsled tega ne dobim.

4.) Specijelno pa moram povdarjati za to žensko — mojo Lili. Sodni dvor naj se na lastne oči prepriča in jo povabi osebno pred sodni dvor. Ona bi bila dobra za vsacega princa, milijonarja, celo za samega predsednika: ta postava, okrogel život, podolgasta glava, te krasne oči, črne lase... Gospoda moja, ne morem več. Usta se mi s slin zalivajo in oko se mi rosi.

Sami morate sprevideti, da to velja najmanj 25.000 dolarjev.

Jaz ne maram ceniti višje, ker se bojim, da mi železniška uprava niti splačati ne bi mogla radi tega stavim okroglo najnižjo ceno škode, ki je nastala vsled moje zamude, 100.000 dolarjev.

Sodniki so okameneli. Povesili so svoje obrite glave in se čudili zmerni cenil mojstra Boba. Nič ni pomagalo. Železniška uprava je morala plačati Bobu odškodnino, ker tako je prisodila postava na sodniji. Mojster Bob je po mojstersko pljunil na tla, se odklonil in odšel. Kam? Morda po svojo Lili? Kaj še! Iskal je drugo, ki bi imela 100 tisoč dolarjev, da bi imel skupno svoto 200.000 dolarjev.

SKRIVALNICA.

Cenjeni obiralci Čuka! Pravijo, da pri tej neznanski draginji niti miši ne najdejo v čumnatah potrebnega živeža. Ušle so na vrh repo glodač, kar je ni še gospodar za kisle lizanje zribal. Dve so so skrie, in ker čuk nima mačka v uredništvu, predlaga svojim obiralcem, naj gredo oni miši loviti. Kdor jih ujame, naj jih pošlje v uredništvo dobro zaprte s priloženimi dvema listami in pol, nakar jim čuk pošlje na dom Bevkove »Rablje«, brez sodnijske razsodbe.

Zidar od sv. Ivana in njegova krivda.

1) Čujte Vi zidarski mož, da mi gotovo dovršite še danes popravke na strehi.

»Va bejn šjor Luigi! Tu nej nanka ze šrajeto. Grjen vele, vele ne strejhue; ne buo nanka pjet ur, ke buo vse komplemu.«

2) »Manku mal,« pravi zidar. »Forte tuoplu je, buo treba selc kapot in ...«

3) pržgat pipo, de buon na malu poafajfov, de buon bulše vidu, zetu k' je šaldo reskopa-na strejha. Nato je vrgel suk-njo na dimnik in se lotil posla.

4) Kuharica pa je morala zakuriti štedilnik, da pripravi kosilo.

5) Toda gost dim se je privalil v kuhinjo in po celem stanovanju, da bi se kmalu zadušila.

6) Drugi stanovalci, pa so pričeli bežati vse križem in krazem ...

7) medtem ko je ljudstvo obupno kričalo na ulici in priglasilo gasilce ...

8) ki so zastavili vse svoje moči, da bi rešili hišo pogubnega ognja in dima.

9) Zidar pa jo je mirno odkuril po eni lestvi navzdol in gasilec navzgor, ki je staknil pravi vzrok izbruha.

Žeža - Marjuta n Lina

Žeža: Dobro jutro Marjuta!
Marjuta: Bugdi!

Žeža: Moja Marjuta koku mte lipu hči.

Marjuta: Ja moja butra s viste d ma krée og mene, ni si bo z jist al obliku.

Žeža: P kku je tu, d mi niste poklicla, k ste šla u čdt, k bi rada šla tudi jst, mm z nest pedeset ic n še zdaj jh nisl nesa, zmern kedr k je z jt proč zspim.

Lina: Nuna Žeža jst bi rada pršla z nvistu hvra, s glih nim-te ubedne pupe, boste vidla kku bo use drgač u hiši n po kambrh.

Žeža: Samo prns n smiš bit tku ponosna s diš d mmo z dilt, s ne d Ti braum, pa smo d boš dilla, moja draga pupea

s viš kku je zdaj po niski, use plaše n kdr k pridj k pridj da-mu p prklinj d maj strgn šuln, n kdr k je pndilk ugroj d jh boli glava smo d n dilj.

Mrjuta: M vi nviste kku je dobra z dilt.

Žeža: Ben viste ki Mrjuta, ku pride dmu muj sin, mu po-rečn, d ni se porčj k vim d on ju ma rat, n ona tudi.

Lina: Vs prusm rečtemu, k jst bi si tku rada porčila z pust,

Žeža: Bot prskrbi, d mu po-rečm.

Mrjuta: kip vjalo dl Bug dau taku sreču moji hčeri.

Lina: Ben ku pride dmu, rečtemu n žuhtega k čene je nvar- d ustanmo stric n tetka.

Žeža: A usak mure pridt n naš štpinij.

Mrjuta: N lgaste prau nč.

Žeža: S, tudi muj mož je re-ku, d bi šu h soldatn, smo d bi biu mlat.

Mrjuta: P ki pomge k lita tecj n nč n rečj.

Žeža: Ha, ha p viste kku je reku tist pup tn dol d tudi Čuk ma soje klptanje, p sn si tku mu smjala d mi je prau tribuh boliu, ja moja draga ki sm mu pa tila.

Mrjuta: Ben viste ki Žeža, gente zmirt mi, s viste d sn tu-di jst adna klptulja.

Žeža: A s smo use kum-panj.

Mrjuta: Ben zbugn Žeža!

KDO IMA PRAV?

Luka je prišel v mesto, ter u-gledal v neki kavarni avtomat, kamor se vrže dvajsetico nakar prileti ven razglednica.

»Mar mislite, da sem tako ne-umen,« je dejal, »da bom prej denar dal nego stvar vidim. Fi-go, robo pokažite potem bom dvajsetico notri vteknil.«

Meščan je ta polu-lasni sa-mogovor čul, ter hotel dati kme-tu dober vzgled, s tem, da je pahnil dvajsetico v luknjo.

Razglednica pa ni prišla, ker so baje pošle. »Vraga, to je pa res kmečka past,« se je hudoval meščan.

Kmet pa mirno doda:

»Krota, kdo se je pa ujel jaz ali ti mestni frak!«

Mu ni za število in ne za denar.

Neki nemanič iz mirnega časa, si je v času vojne z verižništvom nakopal neverjetno velik kapital. Njegova so-proga pa je bila vzlic bogastvu brez zob. Novi bogataš jo pelje k zobozdravniku, da ji usta popravi. Zdravnik je prišel glasno poračunati: »Rekli smo tedaj, eno zobovnico popolno..., dvain-trideset zob... pritrjeni s zlatom...!«

Verižnik ga prekine: »Napravite kar okroglo število. Denite jih 40. Naj stane, kar stane.«

V VLAKU.

Pogovor med potniki je pričel o po-časnosti vlakov. Neki potnik je pripove-doval dogodek z vlakom in kravo. Nek vlak se je ustavil na odprti planjavi. Vsi so planili radovedni z vozov in eden njih vpraša sprevodnika, kaj da to pomeni. Ena krava se je postavila na progo ter so jo morali zapoditi. Vlak je n zopet nadaljeval svojo pot. A čez po- se je vnovič vstavil. Gospod ki je po- vprašal po vzroku, se je zopet oglašil, če je

druga krava sedaj na progi. »Ne, odgovo-ri sprevodnik je še vedno ista.« Vsi so se smejali, tudi tisti, ki so poznali ta dovtip, celo neki ameriški potnik, ki je med smehom rekel: »Tudi pri nas v Ameriki imamo pristranske proge, na katerih se kotatijo prave »tartaruge«. Dovolj naj vam bo, da je neki nesrečnež sit življenja čakal na vlak in ko ga je od daleč ugledal se je vrgel na tir. Ko pa je prišel vlak na mesto, so ga našli mrtvega od — lakote.

SE NE PREGREŠA.

»Jaz sem mu rekel, gospod grof, ka-kor ste mi veleli, da je žganje njegov največji sovražnik.«

»No, in kaj je on odgovoril?«

»On meni, da mora ubogati svoje odgojitelje, ki so mu vedno ubijali v gla-vo — ljubiti svoje sovražnike.«

NI TAKE SILE.

Paglavec: Vi me lahko takoj ni prav posteno v uh pisete, razumeti!

Gospod: Ti nesramni paglavec, ti ta-ko se drgneš reci, naj te takoj v uh pišem!

Paglavec: No saj ni ravno take sile, pa počakam malo ako danes ne morete, boste pa jutri.

Spomenik brezposelnim.

(Postavila hvaležna vlada.)

Naj je pesnik al' minister,
morda tudi mučenik,
treba je, da se postavi
mu primeren spomenik.

Svet, predragi, v tem oziru
je gotovo poštenjak,
on plačuje s hvalo,
drug je vsak predrag tobak.

Mislila je naša vlada,
da zadovolji ljudi,
naredila spomenik je,
da se Čuk pod njim solzi.

Zdaj ni dela, niti jela,
kdor živi, je res junak,
poleg tega tudi umetnik,
le poskusi žreti zrak.

Če ozdravi naj finance,
kaj naj da jim druž'ga Rim
kot zahvalo; bi podpore
izplačali, ali s čim?

Vsi brezposelni — poglejte,
to je zdaj edina stvar,
ki jo mora dati vlada
umetnikom v dar.

Kadar jeste brez zabele
suh in pa pokvarjeni zrak,
bodi to za mast, slanino,
pa bo vam obed sladak.

**Knjige Goriške Matice se tiskajo. Poverje-
niki naj čimprej naznanijo imena naročnikov.
Ker se bo tiskalo določno število iztisov, naj
se sedaj oglasi, kdor hoče imeti knjige. Po
sklepu tiska ne bo več časa. Le molitvenikov
se bo tiskalo večje število, ker se bodo pro-
dajali v bukvarni. Cena v bukvarni pa bo zna-
tno višja. Pošljite torej nabiralne pole kmalu!**

Čuk predava o nogovicah

(na zadnjem ženskem zborova-
nju.)

Cenjene poslušalke nogavičar-
ce. Danes so postale nogovice
največji luksuz. Njih cena je na-
ravnost fantastična. Vzle temu
pa si nabavlja ženski spol v tr-
govinah za kosilo slanik in po-
lento, za svoja bedra, več ali
manj suha, pa najdražje nogo-
vice. Je ni modistke, ni šivilje, ni
dekle ne kmečkega dekleta, bo-
disi tudi z umazanimi nogami,
da ne bi rada kazala svoje trud-
ne kosti — skoz prozorni paj-
čolan.

Znak napredka. Pomisli-
mo, da je bil »židan štumf« v
XVI. stoletju redka prikazen, in
skrajni luksuz, ki si ga niti kra-
ljice niso privoščile. Dovolj naj
vam bo, da se je moral ta luk-
sus takrat uvažati iz Španske,
kar pa ni bil navaden špas. Za
časa Henrika VIII. niso bile na
Angleškem v modi, kakor nogo-
vice iz sukna, in Edvard VI. je
bil neskončno hvaležen, ko mu
je nekdo podaril svilene nogovi-
ce, a se ni nič skozi videlo. Za
časa kraljice Elizabete je njena
dama Montague splela par svil-
enih nogavic, nakar ji je ukaza-
la kraljica plesti naprej. Od iste-
ga časa, je postala svilena nogo-
vica moderna najprej na Angle-
škem in naposled po drugih dr-
žavah. Nadalje vam je znano.
Kdo ne pozna tipov egiptovskih
nogavic s črtami počez in navz-
dol, prevrtanih kakor ribničan-
sko rešeto do kolen. Zlati časi.
Tudi za časa vojne, ko je imela
oseba 3 dkg. zabele na teden, so
se praznile vse trgovine svilenih
nogovic po 80 kron par.

Toda cenjene nogavičarce.
Avtentične gospe so že pričele
opuščati svilene nogovice, da se
zamorejo vsaj nekoliko razloče-
vati od služkinj, dekel in nata-
karic, pa naj si bo Mica ali Jo-
hanca. Te gospe dajejo prednost
gostim nogovicam iz niti.

Zalibog pa, da tudi to ne drži.
Na Francoskem so pričele opu-
ščati tudi to. Najzadnja iznajd-
ba prihaja iz Pariza, ki je: brez-
pove. Ta n' da pač ni za nas
namavejša, ker znano vam bo
vsim, da so naše deklet in služki-
nje boste brez nogovic na dvor-
šču, polju in v hlevu. Morda, da
so to posneli od nas, kar pa ni
še historično dognano.

Zadnja novost je tedaj, brez
nogovic. Na bosih nogi imajo o-
bute baržunaste »škarpete« in
zvezane okolu noge. Ker pa jih
včasih tudi zebe, si obujejo po
vrhu še velike kožuhovalne galoše,
ki jih v garderobi s klobukom in
površnikom odložijo.

Cenjene nogavičarice! Jaz
kot Čuk na palci med tolikimi
čalcami in vejami predlagam k
zaključku sledeče: V tej grozni
vročini in fantastični draginji

z vsakdanjo doklado, bi bilo u-
mestno uvesti pajkorejo v svrhu
izdelovanja mrež za nogovice.
Vendar pa imam pomislek, ker
bi se zamogla marsikaka uma-
zanost ali črnoba videti, ako ni-
so noge dovolj umite, skozi paj-
čevino, zlasti če je bila, tedaj bi
bilo morda vendar bolj umestno
vporabljati dolge »kiklje« in Ja-
nezove »šufce«.

Piščanci z Gradišča.

Blizu Vipave, v Gradišču je
kmetom dan na dan zmanjka-
lo piščancev. Stvar je pričela
biti resna, za katero so se pri-
čeli celo orožniki zanimati. To-
da tatov niso mogli zasačiti.
Kako pa bi jih neki, ko so jih
polovili domači fantje sami
in odnesli v nek brlog pod
Nanos, kjer so imeli pravcato
»Feldkuhinja«, v kateri so ko-
koši in piščance pekli na raz-
nu, ter tako kurili, da se je pla-
men in dim na daleč raztego-
val. Ko so nekega dne končali
njih »ohcet« s pečenko, je e-
den muhoborec naložil ogrom-
no drv na ogenj, pa tekkel po
orožnike rekoč:

»Glejte, glejte, gospodje, jaz
sem staknil, kje so roparji.
Tam pod hribom v tistem
brlogu, iz katerega se kadi, tam
so. Pojdimo na nje«. Vsi so
naglo odrinili na mesto. A
zlomka, ko so prišli na lice
mesta, si niso upali v temni
brlog. Obkolili so jamo, napeli
puškine peteline, a dalje si ni-
so upali. Fant pa se je namrd-
nil, ter si izposodil puško.

»Korajžno« jo je pograbil,
nataknil na cev prižgano sve-
čo in stopil v brlog. Čez nekaj
časa pa je prišel iz nje z za-
lostnim poročilom, da so jo ro-
parji odkurili. Pa sam. Sme-
ha v Gradišču in v Vipavi pa
toliko, da joj!

AHA!

Gost: »Moj prijatelj je pa ta-
koj spoznal, da je temu vinu
primešana voda.«

Krčmar: »Tedaj mora biti
Vaš prijatelj velik poznavalec
vina.«

Gost: »Ne — ampak velik so-
vražnik — vode!«

PROFESORJEVA LOGIKA.

Znanec: »Ponesrečeni Grčar,
ki je sinoči umrl, je zapustil šest
otrok v starosti od šest do se-
demnajst let.«

Profesor: »Od šest do sedem-
najst let? A to znaša vendar e-
najst otrok!«

KOMPETENTEN.

Prvi: »Gospodične prenašajo
mnogo lažje svoje bolečine ka-
kor gospodje.«

Drugi: »Kdo je pa Vam to re-
kel. Kateri zdravnik?«

Prvi: »Noben zdravnik am-
pak — čevljar!«

VEČNI DRENİK.

V gledališče je šel s svojo so-
progo.

Takoj pri drugem dejanju ga
vpraša soprog: »Kje imaš pa
daljnogled?« »Daljnogled....
da, da daljnogled, tega sem v
garderobi ostavil!«

Vajste u sebuoto sm se biu nepravu h vam u Gorico pa sm biu glih u nedajlo pršu. Nemejst ruobe prodajet so me pa ldje vlajkle u Goriške terjater, tam k' naj tu jet s puote, pa pajsme po krajnsku jenu po slovajnsku. Nu, pa sm rad šu, zetu k' je bla tld ana frajla z naše lblane. Kumej sm nuotre pršu sm toku grdu drjegnju ob anga slihca, k' naj tu jet s puote, pa m' je aden djau, de ne smajm sevati, zetu k' je tisti gespud tldi šumašter. Pa sm kar lepu počase neprej šu do anga kofička kamer so ble ane žjenske. Sm djau, tu vender ne buojo šumošterce. Dvaj so ble. Jen vse štirje so ble šumošterce. Sama slovajnska künšt je bla vsepousuot. Kamer sm se obrni so se prjemale ze ruoke jen pozdravljale: duober dan gespud šumoster, duober dan gespud šumoster. Jojzes sm mislu sam pr sebi. Eku vafi če bi vsi te šumoštre pajle; sej se buo šiša podrla ne nas. puotlej ne buom muogo pa še do muoje slihe ruobe. Nu pa najso vsi pajle, zetu k' najso vsi znali. Buoge srote, prou škuoda. Ampek tiste k' najso znale poajt, so znale pa pošlišet. Nu, pa sej tu naj taka künšt, sej znam tld jest pošlišet. Ampek tu pa najsm vajdu, de imajo šumoštre toku močnje ruoke. Koker se je prkazala tista naše frajle z lblane so toku toukle po ruokah, de bi jem hmale muhtje proč uodletajle. An

PRESLAB PROSTOR.

Sinček čifuta Moserja se je odpeljal po opravku verižništva v inozemstvo. Na kolodvor ga je spremil njegov oče, ter mu naročil začne stvari in ga poučeval, kaj se zadrži ter da naj bo vedno oprezen. Poslovil se je od njega z besedami. »Pojd, sinek moj in Bog naj bo pri tebi in vedno s teboj.«

Sin pa mu odgovori:

»Kaj si bedak, papa! Mar misliš, da se bo Bog peljal z mano v tretjem razredu?«

STRAŠNA GROŽNJA.

Skópulja gospa je imela poročiti svojo hčerko. Nek zadolžen poročnik je že dje časa hodil za njo in prosil skópuljo za hčerino roko.

Nekega jutra pravi ta svoji sosed:

»Ta poročnik mi je tako zopern, da bi se res kmalu odločila postati njegova tašča!«

gespud s črno mašno sili koker kumara je zečju po lufte z rokame mahat, puotlej je pa kar zegrmajlu ne žagancali. Jen bel je grmajku.

An cajst sm poslušou, pa sm se zegvišou, de duobru puojejo, skurči glih toku koker pr nas u Rijbenca naše vsezuane himne. Samu de so ti šumoštre pr usake pajsme vrske, vrske spustle. Jen k' so ldje vidle, de tiste slihe gespud koker kumara, maha po lufte, so snjele klabuke jenu slamenke pa tld uoni začjeli mahat. Nankret so vsi nankret po cajlem prostuore mahale.

Jest sm mislu, de pomagajo unne ne uodre mahat, de buojo šumoštre bl po take pajle, pa najso. Aden je djau de mahajo zetu k' je preveč uroče. Pa rajs je an šumošter k' naj znou pajt, ampek samu poslušet, toku mahov s slamenkam, de se je biu an parkret toku puoču po nuse, de je ratou rdeč koker purman. Aden se je ze trajbeli držou, de m' njebi puoču. Jest sem pa glih pod galerijo stau, pa klabuk z glave snjeu. Pa sm se kesou, zetu k' so tld ne galeriji mahale s slamenk z rokje ušu, pa duole prehedu mahou, toku, de m' je slamenk z rokje ušu, pa trok glih mjene ne glavo. Vse se je smejalu jen krohotalu. Pa naj sm vajdu al mjene al njeme. Toku me je tu ujezilu de najsm tu bl nč več nuotre, pa sm jo kar ven uodkuru.

KROJAČ JE KRIV.

Slavko je prišel domov z raztrganimi hlačami.

Mama: »Slavko že zopet imaš raztrgane hlače!«

Slavko: »Kaj ne mama, pri tem krojaču ne bomo pustili več hlače delati.«

PONOS.

Prijatelja sta se srečala na ulici. Eden je bil od nog do glave z blatom onečeden.

»Fant, kakšen pa si. Beži vendar in očisti se!«

»Pst, molči! Kaj se ti mar meša? Njegova Ekselencia me je pravkar milostno blagovolila s svojim auto »pošpricati.«

ZMIRAJ PRI OBRTU.

»Gospod bankir izvolite mi žrtvovati malo časa in poslušajte...«

Bankir naglo: »S kolikimi obrestmi?«

NIKAKOR PRAV.

Iz tramvajskega voza je skočil brkin, ko je bil voz še v teku. Skočil pa je nazaj, vsled česar se je prav nerodno zavalil in obsedel na tleh. Jezno je pogledal sprevoznika, ki se mu je smejal in pripomnil:

»Naprej ste morali skočiti a ne nazaj!«

Nato brkin: »Ti tepec nakazani, pej češ nemara de bi se ankanus jemu šuobo rjezbu.«

DVA LAŽNJIVCA.

Prvi: »Jaz imam strica, ki je tako velik, da ako si umiva noge v mrzli vodi, dobi šele čez štirinajst dni nahod.«

Drugi: »Jaz pa imam brata tako velikega, da se zmoci deset minut prej ko drugi ljudje, ako dežuje.«

PROZA V ZAKONU.

Mož in žena sta bila že nad leto poročena in sita. V njih medenih dneh sta najrajši posedala na klopi v ljudskem vrtu. Nekeč prideta pozno zvečer slučajno na vrt in žena pokaže na klop:

»Janko, v tem času se je marsikaj spremenilo.«

»Kako to, jaz vidim, da klop še ravno tam stoji in enako izgleda!«

JANEZ Z VELIKO ČRKO.

Kakor na Kranjskem, tako imajo tudi v Ajdovščini poleg Jankov, Ivotov, Žvanov, Johanov Ivanov tudi Janeze z največjo črko. Nek Janez je prišel nedavno v tobakarno, držeč v vsaki roki po eno zamazano liro.

Dajte mi za eno liro športov in za eno liro nacionalov.

Tobakarnar se mu nasmehne in vpraša:

»Za katero liro hočeš športov in za katero nacionalov?«

Janez je prišel s tem vprašanjem v zadrego, ter se močno popraskal za ušesi, vedno držeč v vsaki roki po eno liro. Naposled pa pravi:

»Tega mi pa niso povedali, Počakajte, da grem vprašati!«

SLUČAJ V CERKVI.

V naši cerkvi je bral svojo prvo mašo moj brat Karol. Ljudi je bila polna cerkev. Moj najstarejši brat je orglal na koru in najmlajši je pel v zboru. Neki eleganten gospod se mi približa in me vpraša:

»Oprostite, kdo je ta, ki ima novo mašo?«

»Neki Zlobec, gospod.« mu odgovorim.

Čez par minut me ponovno vpraša:

»Oprostite, gospod, kdo je oni ki tako lepo svira na orglah?«

»Neki Zlobec, gospod, brat novomašnika.«

Molk.

»Boste rekli, da sem radoveden gospod, a povejte mi kdo je ta, ki ima tako lep tenor v zboru?«

»Neki Zlobec, gospod, brat novomašnika.«

Tujec me je srpo pogledal in zarjul nad menoj:

»Oprostite gospod, kdo ste, ki si upate norčevati se z menoj?«

»Neki Zlobec, gospod, brat novomašnika.«

Pravijo

Pravijo, da gosp. Srečko Kumar je na nedeljskem koncertu v »Trgovskem Domu« ugajal vsled tega, ker se je ostrigel. Če bi se frak pristrigel bi še bolj ugajal. Pri lanskem koncertu je »fotofoto« spredaj in zadaj, letos samo zadaj. V prihodnje naj še zadaj odpade.

Pravijo, da je gosp. Srečko Kumar s svojim pevskim zborom očaral množico, ki se je zbrala v nedeljo zvečer v »Trg. Domu«. Da, to je res zbor, ki mu ga ni para, koder bivajo Slovenci. Čuk kliče: Slava zboru! gosp. Srečkotu pa: Le tako naprej!

Pravijo, da je v Čadrgu klepetulja, ki ima tako dolg jezik, da je čas, da si ga malo izpuli. Konec naj pošlje Čuku.

Pravijo, da bodo v Ligo prenovili vse ulice, zato naj omenim samo tri glavne, katere so popotnikom najbolj potrebne in sicer: 1. Via delle trafike, 2. Korso Stefanat, 3. Judovski get. Za druge boste izvedeli kasneje.

Pravijo, da se bo vršila v Matenji vasi razprodaja deklet, kdor jih želi kupiti, naj pride dne 33. junija; bodo jako dober kup.

Pravijo, da nekatera dekleta v Grabiščah nimajo več toliko denarja, da bi kupile šerpe, zato si napravljajo klobuke iz starih svilnatih rut.

Pravijo, da v Matenjivasi ne bodo zidali Narodnega doma, ker so vse deske razpokale radi prevelike spomladanske vročine.

Pravijo, da so ustanovili na Svisnah »žaljarsko društvo Kukul.« Priča dejstvo, da so nekateri člani brusili prvo nedeljo meseca julija v Sužidu in sicer po noči. Rezijanski »žaljarski« so v veliki skrbi radi konkurence.

Pravijo Tolminci, da je Čuk gotovo šel k birmi, ali pa je bil komu za botra, da ga ni toliko časa v Tolmin. Pospeši korake, Čuk!

Pravijo, da bi šempolajska dekleta rade klobuk nosile, pa se boje, da bi prišel dan, ko bi moral klobuk v stran in jersbas na glavo.

Pravijo podraški fantje, da je pri njih dovolj deklet. Sklenili so jih razstaviti 17. julija na semenj. Seveda pa samo šepaste in tiste, ki križem gledajo. Druge ostanejo doma v škatljicah.

Pravijo, da bo prišel Čuk pojn po družino Iras v Ajdovščino, zato ker hodi pojn po vino, pojn po uoduo u peč, pojn po zrak s kolesom v Pož kraj itd.

Pravijo, da bi se neko podleskovsko dekle rado poročilo, pa je malo upanja. Fantje se boje priti blizu, ker jim vse čike pobere. Sedaj pa je za trdno sklenila, rajši vse čike pustiti in fanta dobiti...

Pravijo kobdiljska dekleta, da jim ni nič žal, če hodijo fantje v Ponikve. One se medtem kratkočasijo bolj, kakor v njih družbi.

Pravijo, da so imeli ko. Viski fantje osla. Sedaj ga pa ni kajnič več slišati. Zato hodijo dekleta na most, da bi videle, v katero smer se bodo obrnili iskati izgubljenega tovariša.

Pravijo, da v Lomu pravijo, da Čuk ni čuk, ampak je tisti čuk, ki je v Čuku pravil, da smo prišle lomska dekleta z veselice iz Kala v spremstvu Čuka in njegove zabave šele v jutranjih urah domov. Ta je res čuk in obrekljivec in lažnjivec, ker v resnici smo bile isti dan že ob 9. uri zvečer doma.

Pravijo, da so nekateri agilni kobariški dopisniki Čuka dobili »trema jolo«; zato se prosi Čuka, da bi poslal vsakemu 25 gr »bramure« ali pa Klmantnih kapljic.

Tolminski župan v Rimu.

Presrečna res vas je tolminska, slavnega ima župana, na Dunaju znanost študira, pretežno za dva modrijana.

Toda ni srečna Tolminska, vsled tega ostala brez glave, še ima moža podžupana, ki vselej je pameti prave.

Res težko, res bridko je mesto, a vendar je tudi v veselje, drugače ne imel bi povoda, da v Rim zdaj »zastonj« se popelje.

So prišli bli k njemu fašisti, iz prijaznosti to so storili; kot jančka po celem ga Rimu v deputaciji s sabo vodili.

Vendar kljub sreči veliki se enkrat pošteno je zgubil, v hodnike ministrove hiše se bil le preveč je zaljubil.

Uspehi so baje veliki, da tajnik po mizi vam bije, in trga papirje v togoti, in nad poštenjaki vpije,

Nazadnje podi jih iz hiše, in kakor k nam nekaj se čuje, bo tajnik postal za župana če dalje pesti se in hruje.

Potem šele srečen Tolmin bo, iz duše olajšan zavzdihne, ne najde vam druge besede kot: »Tajnik v resnici ga pišhnel!«

Zavarovana hiša

Moj stric je bil velik pijanček. No saj je pred letom že umrl, radi tega smem sedaj povedati to sličico iz njegovega pijanega življenja. Na morostu pri Ljubljani je imel hišico. S svojo staro ženo sta bila popolnoma sama. Nekoč je pogorela sosedu hiša, hlebar kozolec. Ker pa je bil zavarovan, je prejel od zavarovalnice lepo svoto denarja, tako, da si je še lepše posestvo sezidal. To pa je mojo staro ujno tako polakomnilo, da je noč in dan silila strica, naj tudi on v Ljubljani hišo zavaruje. Stric se je nekaj časa upiral a naposled vendar odnehal. Nekega lepega jutra se je v resnici napotil v mesto, na zavarovalni urad. Tam so mu dali najprej nekaj prošpekt na lepo slikanem papirju. Nesel ga je domu ter pokazal pod nos svoji ženi, ki pa ni znala čitati, kakor tudi on ne.

»Pa kolk boma mogel plačavati,« je vprašala starka.

»I kolk, na usagca pu leta pu petdeset goldinarju.«

In tako je bilo. Starka mu je dajala na vsacih 6 mesecev 50 goldinarjev, in stric je šel z njo v Ljubljano. Ob taki priliki je navadno prišel dokaj »skoraj žen« in »fajhten« domov. Potekla so tri leta. Nato pa se je pripetil slučaj, da sta se znašla nekoga jutra bosa v sami srajci na dvorišču, ker njiju poslopje je gorelo.

»Moj bohi, poglej no, kako gor, še kamen na kamne ne bo ostal,« je tarnala stara.

Stric pa je bil tako obupan ter na vse pretege rjul.

»Ti pošast goreča ti, zdej sm pa na stara leta kar nankat beruč postou. Orka fiks kako j' to žalosten. Stara kam va šla zdej? pa še gvanta nimava. De b' saj tistga bla rešila.«

»Kua nek tku krčiš in zijaš starina okremžana. Sej nati nč hudga. Še bl gspok boma zdej.«

»Ti kanolja ti, bl gspok boma? No uš že vidla; še črnega kruha nauš mela. Suha šota z marosta uš žrla če uš tla.«

»Pe na dam, al se t' sajna al kua. Kaj nisma zavarvan za vse vkep. Pa magar če še kamen zgori, ma že družga kpi, sej ma dost dnarja dubl.«

»Kua ma dubl, na figa pasja uš dobila.«

»J koko j' to, sej s plaču vsak let stu gulinarju.«

»Šmorn sm plaču. Tist dnar sm jest usaka rajža zapiu. Kua pa jest zastopem na prošpekte. Sej ne znam brat, koker ti ne!«

»O Bui se me smil,« je zarjovel starka, »in jest sm bla še tko neumna, de sm žeplenko u seno uteknila...«

Pravijo.

Pravijo, da v Kobaridu popijejo največ opojnih pijač v Beneški Julki. V kratkem bomo imeli tekmo, kateri popije več litrov vina, ne da bi bil pijan. Sicer imamo tu nekaj matadorjev, ki mislijo, da bodo odnesli prvenstvo. Kljub temu se vabijo tudi drugi vinopivci. Tekma ima strogo naroden značaj!

Pravijo, da so Volčjegrajski zelo žalsotni, ker ne bo vozil eroplan iz Komna — v Volčjgrad.

Pravijo, da v Svetem zopet komaj čakajo fantje posebno pu punce, da se zopet ustanovi ples z godbo v Svetem.

Pravijo, da so ljudje v Komnu zelo podjetni, ker imajo kar tri mline. Mlin na elektriko, mlin na paro in kmalu še mlin na burjo. Ne vemo ali v Komnu res toliko žita pridelajo, da kar trije mlini meljejo.

Pravijo, da v (Komnu) komenci ne kupijo areoplana, kar baje ne morejo dobiti šoferja ali pa areoplana ne.

Pravijo, da se fantje v Renčah zelo hitro zbirajo za sv. Mohorja ples, zato ker imajo tako polne listnice denarja, da jim že sam ven skače!

Pravijo, da nekateri fantovski kvartet v Renčah na trgu poje že precej dobro, in da se dekletom najbolj dopade tista pesem: Mamca vi ste krivi ker ste me preveč pustili.

Pravijo, da so nekateri fantje iz Klanske fare na dan sv. Petra plesali brez plačat. Čuk jih je videl a za sedaj molči.

Pravijo, da je nekaterim Bergojskim dekletom Ocizla najbolj priljubljen kraj zato se kar trgajo za Ocizke fante.

Pravijo, da je bil Ribničan tako ošaben na koncertu, da ni hotel niti »pipe« iz ust spustiti. To pa najbrž zato, ker je njegova »lancmanka tko lpu pela, da so si poslušalci vse roke polomili vsled ploskanja. Nekaterim so se celo sline cedile.

Pravijo, da je narodna godba iz Herpelja na narodni veselici v Klancu, na dan sv. Petra, igrala samo sedemnajstkrat »giovenezo«. In to radi tega, da bo prireditelj bolj narodna!

Pravijo, da je na dan sv. Petra v Klancu neka žena, mati dveh otrok, prosila po nekaterih boljših hišah, obeljenega »kruha« in »potice« samo da bodo bolj postreženi »muzikan-tje!« Čuk je vse to videl, in zna tudi za vse tiste hiše, koder se je prosilo. Pa za sedaj molči.

Pravijo, da so »sardele« pri barokovljanski luki proglasile »ščopero« zato ker jih mlada kri zmeraj plaši.

Pravijo, da urednik »Goriške Straže« je na praznik sv. Petra in Pavla v Gorici na Travniku tombolo dobil.

Čuk v Šempetru pri Gorici.

Po dolgem času je »Čuka« pokukal tudi v Šempeter, kjer je izvalil mnogo novic. V nedeljo dne 2. junija t. l. so občinski svetovalci merili trg pred cerkvijo, kako bi bolj skrivili ceste, da bi bilo več ovinkov. Ker jim je pa »Brum« grozil s »petardami«, so končno sklenili, da postavijo radi lepšega na trg pred cerkvijo leseno barako (kovačijo).

Čez par dni za tem pa so kraljeve oblasti občinski svet razpustile in postavile mesto istega izrednega komisarja. Šempeterci so mnenja, da je bil občinski svet razpuščen ravno radi kovačije. Sedaj pa, ko imajo kraljevi komisarijat v vasi, je upati, da pride na trg pred cerkvijo dolgo zaželjeni občinski dom, kateri bo na splošno željo vaščanov nosil napis »Il cuore di S. Pietro«. To bo ena največjih in najlepših stavb v vasi. Povabljeni so že inženirji in stavbeniki da predložijo načrte po najnovejšem sistemu.

Širite „Čuka“.

Pravijo, da barkovljanske devojke, kadar so pri maši ostanejo zunaj pri vratih, ne radi zraka, ampak da vidijo »kavalirje« ki gredo mimo.

Pravijo, da v Selu ni bil prvega julija posebno vroč dan. A kljub temu si je neko dekle privoščilo mrzlo kopelj, in sicer s kolesom. Za enkrat je zadostovala plesna obleka. Mimo leteči Čuk je to videl in ne more molčati.

Pravijo, da v Vrhpolju se nahaja eno dekle, ki ima previsoko okno, ter fantje morajo imeti trame da pridejo do okna, sedaj pa prosijo, da bi napravili nekaj lestvic bolj visokih, da ne bi trgali oblek po tramah.

EKZISTENCA.

Zelo so resni časi:
vsem hudo se godi,
vsak bajtar vam na vasi
o krizah govori.
Šef Savič iz Beograda,
da reši domovino,
tovarne že preklada
iz Kranja v jugovino.
In tudi tobakarno...
»Holt! Te pa že ne boš!
Za kontrabant nevarno
si se razvnel ti mož.«
So tihotapci zbrali
ponoči se na Mirju
in tamkaj zborovali
za boj proti hudirju.
Ko drugi dan v Ljubljani
»Preteklijo« so dali,
so tihotapci zbrali
v gledališče prihlačali.
»Aha! Zdaj te poznamo.
Ne boš ušel nocoj,
zastražili smo dramo.
Račun naredi svoj!
Savo Savič pač ne ve,
da so mu ure štete.
Po predstavi v »Zvezd« gre,
brez brk in brez kotlete.
A kontrabandar straži
in dolgo se mu zdi.
»Le ven se mi prikaži!
brkač belgrajski ti.«
Če ni spuhel, še danes
je kontrabandar tam.
Morda ravno vaš Janez;
ne bom prisegal vam.

Rezijanec.

Narodna knjigarna

v GORICI, ulica Carducci 7.

Knjige Narodne knjigarne Goriška se prodajajo
v sledečih krajih, katere toplo priporočamo:

Bovec: IZIDOR OŠTAN, veletrgovec.

Kobarid: FRANC STRES, veletrgovec.

Tolmin: IVAN SIMEIČ, trgovec.

„ DORDOLO in BIASUTTI, knjigarna in papir-
nica poleg pošte.

Kanal: ŠTEFAN RAVNIK, trgovec.

Cirkno: JENEJ STRAVS, trgovec in župan.

Idrija: VAL. LAPAJNE, veletrgovina.

„ CINIBURK, trgovina in knjigovoznica.

Ajdovščina: IVO KOBAL, papirnica in knjigarna.

Vipava: MARIJA FERJANČIČ, veletrgovina.

Trnovo (pri Bistrici): J. BRINŠEK, trgovina.

Dopisi

DOPIS IZ ŠEMPETRA.

V nedeljo 1. julija smo imeli Šempeterci izredni umetniški užitek. Zbor obstoječ iz samih starih Šempeterskih gam-gamsov, je zapel podoknico.

1. T - T - Točka programa:
Hrepenenje po rižotu.

2. T - T - Točka programa:
Mi smo mi, mi smo mi šempe-
terski škrokonji.

Prva pesem je bila izborna peta. Hrepenenje po rižotu je bilo imenitno izraženo v debelih slinah, ki so se nabirale v ustih vsem sodelujočim, posebno tenoristu. Kapelniku zbora so lezele že po bradi. Pri drugi pesmi so prišli do veljave tudi ostali glasovi, posebno basisti, ki so ob misli na litre, ki jih čakajo tako zatulili, da so začeli vsi osli po vasi nemirno skakati in rigati, ko so zaslišali tako nevarne konkurente.

Slavnost se je končala z vzklikom: »V nedeljo vsi v Dornberg, plača vse On, Živo

»škrok«.

IZ BOLOGNE.

Posrebana je čista — juha
v njej kot priboljšek in — prikuha
se kopala je, tolsta — muha
ki imela je le bedra — suha.
Ta ohcet je za kak'ga — požeruha,

a nas, gladu s'je, — primaruha
prijela pasja že, — naduha.
Ušesom kakega — lenuha,
ki v jutro, s'ga drži še, — rjuha,
pojo jim »svegljo«, s pasom od — tre-
buh
za pesem to, potreba ni — posluha,
pomaga tud' nobena ne — potuha.
Najzadnje še, če kdo le kaj — za-
bruha,
ga čaka »šala« vode, hlebec — kruha;
ne grem naprej, m' je roka že postala
— gluha,
imel' b' me tud', za kak'ga — pre-
kucuha.
Pozdrav od nas, ki leze nam čez —
uha

lep piskar iz konjskega — kožuha.
Franc Pertot, Nabrežina; Nikolaj
Marc, Budanje pri Vipavi; Panič Fer-
dinand, Postojna; Zužek Alojz, Juriš-
če na Krasu; Žigon Albin, Garčere-
vec pri Planini; Premru Anton,
Nemška vas pri Šempetru; Lapanja
Ludvik, Stopnik pri Tolminu; Ma-
rjček Andrej, Bukovje pri Postojni;
Mihalič Ivan, Draga pri Trstu; Pečar
Franc, Prešnica pri Kozini; Tratnik
Ferdinand, Idrija; Prašnikar Franc,
Dekani pri Trstu; Caharija Leopold,
Nabrežina; Erjavce Peter, Vojsko
pri Idriji; Miklauc Anton, Obrov pri
Podgradu.

Razglas.

ZARAKOVEC.

Je pri nas vasica majhna,
ki šteje komaj dvajset duš,
a ko prišteješ še od sraje jih
že lep račun je »pri moj kuš«.

Ta kraj je pač Zarakovec,
se »Čuku« dobro znan,
ko pride včasih tjakaj v vas
tako je ves obdan.

Čuku ponočnjaku.

Predraži čuk ti moj
ne zameri mi nocoj,
če te malo obiščem
v tvojem skrivališču.

So dekleta vse preplašene
od kar ti hodiš k nam
najrajši b' te uničile
in vrgle tja v stran.

Čuk ni res tako hudoben
kot dekleta mislijo
le k'tera se njemu zameri
ji nič dobrega ne bo.

Če drži se preveč ošabno
uključuje jo vso,
dokler mu ne obljubi,
da ponižno dekle bo.

Čuku se zameri
kdor šale ne pozna,
kdor njemu kaj upomore
le tega rad ima.

Dekleta obljubile
že davno to le so
gorje teb' tvojmu klunu
gorje ti bo gorje.

Zato dobro poslušajte
kaj čuk nam govori,
kdor njegov bo prijatelj
marsikaj še preživi.

ORIGINAL »ŠNOFARJEV.«

Stara žena je ležala na smrtni postelji in ni mogla več govoriti, zato je stami zahtevala nečesa.

Ženski, ki sta bili pri njej, sta ji znosili skupaj vse mogoče; najprvo križ, potem svečo, nazadnje žegnano vodo, a starke le nista mogli zadovoljiti. Veno-mer je kazala, da želi še nečesa. Po dolgem brezuspešnem premišljevanju domisli ena izmed strežnic: »Meni verjem, da hoče »šnofovca.« Prinesli sta ji škatljico. Žena je vzela eno »prežo«, jo dela v nos in umrla.

Razlika med moškim in žensko: Moški hoče vse, kar more dobiti; ženska hoče vse, kar ne more dobiti.

Človek, ki je imel na tem svetu tri žene, je lahko prepričan, da bo na onem svetu dosegel večni mir in pokoj. Tak človek mora vendar imeti enkrat mir in pokoj.

ŽENITNA PONUDBA.

Mladenka, angleške polnokrvne pasme, temno-črni las, kateri so stali pri domačemu frizerju L. 30.—; lepih zob, še niti leto starih, kupljenih pri najslovi-tejšem kitajskem konjedercu; vitke rasti kot štor; lepo oblikovanih nog, kot »tram«; graciozno nožic, primerne za čevlje št. 45; in polna še drugih enakih posebnosti, si želi znanja v svrhu ženitve s kakim okroglim, sodčku podobnim možičkom.

Cenjeni oslički, katerim vse te lastnosti nežnega spola ugajajo, naj se obrnejo na naslov »Črnolaska Mačnozob, Cikotova ulica št. 00, poštno ležeče So-vodnje.

ZLOBNO.

Dijak (profesorju, ki govori o mož-ganih): »Koliko časa se pa lahko živi brez možgan?«

Profesor: »Kakor je. Na pr.: Ko-liko let imate vi?«

NA SHODU.

Pred kratkim sem bil na nekem shodu, kjer so zlasti mladeniči hudo zabavljali proti vladni rekoč, da Italija gre v enomer rakovo pot, da ni redu, ne jela ne dela ter, da je treba korenite reformacije. Nek postaran človek vstane ter prosi za besedo:

»Cenjeni! Ako so ne motim, Vi zahtevate en svet kjer morajo biti vsi po-stavno dobri; kjer je vsim zagotovljen vsakdanji živč in oblačilo, brez vsake skrbi; kjer ne ekzistira denar; kjer se vse izvršuje v najstrožjem redu, brez najmanjše zapreke in brez boja napram konkurenci. Je tako?«

Zborovalci navdušeno enoglasno:

»Prav natančno tako!«

»No tedaj; jaz prihajam z enacega kraja.«

»Res!? Kje je, da moremo tudi mi tja?«

»Ta kraj se imenuje — kaznilnica.«

MEHKO MESO.

Gost v krčmi se je mučil z vilicami in nožem nad komadom mesa, a ga ni mogel razrezati.

»Natakar, prinesite mi za Božjo voljo en nož!«

»Pa saj ga imate!«

»Da, toda zapil se mi je v to stvarino in ga ne morem ven izvleči!«

ZADNJA SKRIVALNICA.

Precej dotipno nam nekateri čitatelji pošiljajo rešitev skrivalnice. Tu je n. pr. en dobeseden dopis neke deklice s Krasa:

»Cenjeni Čuk na polci!

Nimam družega moža, zato sem si ga poiskala v tvoji skrivalnici, dokler ga nisem dobila in zdaj ga imaš tukaj dragi Čuk. Pozdravljam tudi tebe Čuk.

Sledi podpis.

Prav so rešili sledeči čitatelji in čitateljice:

Lapanja Ema, Sežana; Ivanka Kerševan, Gradišče; Anton in Franc Kerševan z Gradišča; Kristijan Žigon, Renče; Jelka, Steverjan; Marušič Franc, Gorica; Josip Germek, Trst; Albert Ravbar, Komen; Alojzij Suligoj, Trst; Vekoslav Svagelj, Stanjel; Viktor Oblak, Sp. Idrija; Bralno društvo v Zagorju; Anton Kovač, Knežak; Leop. Pelicon, Miren; Zorka Oblesčak, Volče; Širca Alojzij, Prosek; Gisela Cerkvenič, Skedenj; Ivan Smilovič, Greta; Malči Milič, Prosek; Angela Gregorčič, Opčina; Ditrich Bogdan, Postojna; Emil Renčelj, Žigoni; Lucija Španger, Prosek; Milan Krševan, Gradišče; Teodor Drole, Hudajuzna; Valič Angela, Sv. Ivan Trst.

LISTNICA.

Lom. Preslaho pisano. Čuk se sicer preveč poti, ko bere in tako napenja oči, da je še nevarnost, da jih ne izgubi. — Svefo. Stvar je preosebna in premalenkostna, da bi šla v list, ker jo je z veseljem uredniški koš pobral. — Medvedjebrdo. V ti obliki ne moremo priobčiti. Pa drugič. — Sp. Idrija. Pisano je prekratko in pretežko umljivo, zdi se tudi, da ni popolnoma originalno. — Il. Bistrice. Preosebno. Za danes ni mogoče. — Pevma. Preosebno. Danes ne — prihodnjič tudi ne. Kar koš dobi, ne da več nazaj. — Ubelj. Prezljivo, zato je v koš zletelo. — Sv. Peter pri Gorici. Drugi del preoseben! Dreznica: Ali ste se v Afriki učili slovenski jezik?

Renče: Vaše klobase so za gostilne, a ne za Čuka. — E. L. Lonjer: Mar mislite, da je uredniška tajnost volilna reforma? Morda ste preblizu sv. Ivana! — Sv. Križ: Koliko kokiš je capljalo v Vaši pošiljki. Velik koš! Renče: Čemu nam pošiljate toliko soli, ko je imamo vendar polne trafike v Gorici. Če ne boste molčali, boste Vi plesali namesto Čuka! Tolmin: Mi- ca mec, mec, za enkrat bo neč! — Vipava: Je zamanj, da hočete Čuka v Čuka staviti. Saj vendar ne more vanj. — Postojna: Isto, pa brez zamer. — Sežana: Ni bilo za v koš, ker bi smrdel; zato na gnoj. — Trst — Bocacio: Prepozno prejeli. — Landol: Čudno, do sedaj še ni imel Čuk dik-tatorja.

Resna ženitna ponudba.

Dva podjetna mladeniča, želita znanja z gospodičnima ali vdovama brez otrok v svr-ho poznejše ženitve, koje bi bile pripravljene ju z denarjem podpreti ob priliki upe-stavitve nove industrije. — Resne ponudbe s sliko, katera se na zahtevo vrne pod »biondo« in »moro« na upravo lista.

FOTOGRAF JORDAN OBLAK
Gorica, ulica XXIV Magio 16
(prej Tre Ré)

priporoča svoj fotografski, u-metniški atelje.

Na željo pride slikat tudi na dom. Povečuje in zmanjšuje vsakovrstne fotografije. Izvršuje fotografije za potne legiti-macije v eni uri.

Zaradi izselitve

se proda **motorno kolo** »Excelsior« s »Sydicar« v prav dobrem stanu. — Cena ugodna. Več se izve v Gorici, Via C. Favetti št. 7.

Restavracija Central

v Gorici, Corso Gius. Verdi 32. Zbirališče meščanov in deželanov.

Za obilen obisk se priporoča
JOSIPINA PODGORNİK,
restavraterka.

Kože za strojenje

in v to spadajoča dela po zmer-nih cenah se priporoča *Kristjan Trampus* v Gorici, via Tomsig št. 22 (blizu živinskega trga.)

»Sl. občinstvu uljudno naznanjam da se je zopet otvorila:«

bivša gostilna

MIHA MALTA, Via S. Chiara št. 15

Točim pristna briškalvina ter izvrstni kraški teran. Izborna kuharska postrežba z gorkimi in miznimi jedili vsaki čas. — Na razpolago je tudi hlev za konje.

Za obilen obisk se priporoča lastnik

Ivan Butkovič.

Franc Prinzig - Gorica
na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umetnega kamenja, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.

Cene ugodne.

Vino pristno.

Gostilničarjem!

Zadruga v Dobravljah, v Dornbergu, v Selu in Hranilnica ter Posojilnica v Rihembergu, ki so se združile v Vinarsko zvezo, se priporočajo gostilničarjem in vsem cenjenim odjemalcem za blagohotna naročila domačih vin v lastnih kletah in v skupni kleti, v Gorici, Via Mameli št. 8.

Razprodaja vina v skupni kleti v Gorici se prične s 1. junijem 1923. Razprodaja se od 56. litrov naprej v vsaki množini in po zelo ugodnih cenah.

Vino pristno.

Cene ugodne.

Mobilije domači in inozenski izdelki.

NAJNOVEJSI VZORCI.

STALNO DOHAJANJE.

O. BERNT,

Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) št. 21. Telefon št. 66. Poročne in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljniki, o-mare in ograje za predsobe; sprejemnice, garniture »Club« in navadne, mobilije za urade v amerikanskem slogu in navadne, stolice in naslonjači v veliki izbiri, mizice, popolne pisarne, vozički za otroke, divani, žim-nice, vzmeti (sušte) itd.

Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.

POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE.

Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno in prvovrstno napravljeno blago.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

:: Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::

Sveče, vesele, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE

v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50.

Brzljavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Dejniška glavnica S H S kron

80 milijonov

Rezerva S H S kron

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Metković, Celje, Maribor, Novi Sad,

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2 do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.

Zaloga piva „ADRIA“

Priznana najboljša pivo v Julijski Benečiji. Zaloga v Gorici, Via Silvio Pellico št. 10.

Za obilna naročila od strani gosp. gostilničarjev se priporoča

Franc Berzellini
zalogatelj.

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici (Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.